A BŰNESET TÖRTÉNETE

Az őstörténetek következő pontja az első bűn története, mely arra a kérdésre ad választ, hogy honnan jött a bűn a világba. A bűneset története röviden összefoglalja azt, hogyan vált az ember – akit Isten tökéletessé és jóvá teremtett – bűnössé. Teológiai oldalról nézve, a Szentírás alapján elmondhatjuk, hogy az ember eredendően bűnös, mivel az első emberpár bűne az egész emberiségre kiterjedt. A bűneset történetének leírása (1Móz 3) a következőkről szól:

- A Sátán az Isten és ember közötti kapcsolat megrontására törekedett, csábította az embert.
- Az ember engedetlenné vált Isten iránt.
- Ember és Isten között megszakadt a szeretetkapcsolat, helyébe félelem és hazugság lépett (elrejtőztek Isten elől).
- Ember és ember között is megromlott a szeretetkapcsolat, és helyébe egymás megvádolása, félelem és az „én" előtérbe helyezése került (egymásra mutogatás).
- Az ember tettének következménye lett az egész emberiségre, illetve a teremtett világra nézve is.
- Isten ugyanakkor ígéretet is tett arra, hogy az „asszony utóda" legyőzi majd a Sátánt (1Móz 3,15). Megjelenik tehát a megváltás ígérete is a történet során.

Valláspedagógiai szempontból a bűn, az emberi bűnösség, a bűn eredete, az eredendő bűn kérdése fontos, ugyanakkor nehéz terület is. Nem tagadhatjuk el azt, amit az Isten Igéje tanít: minden ember, még az újszületett csecsemő is azzal a bélyeggel születik, hogy eredendően bűnös. Ugyanakkor a bűnről való beszéd során mindenképpen hangsúlyosan jelenjen meg Isten megváltó szándéka és annak a felmutatása, hogy Jézus Krisztusban Isten már megadta a megoldást. Ez több szempontból is szükséges. Az első bűn története egyfelől nagyon izgalmas és érdekes a gyermekek számára. Minden korosztály tagjai (a kisiskolások különösen) nagy érdeklődéssel hallgatják. Ha azt szeretnénk, hogy ez a történet ne csak „meseszerű" legyen a számukra, akkor fontos a mélyére mennünk. Ha viszont túl sokat beszélünk a bűnről, és túlhangsúlyozzuk azt, hogy mindannyian bűnösek és eredendően elvetendők vagyunk, akkor egy túlzott bűnösségérzést keltünk a gyermekben. Felnőttként tudjuk, de így sem könnyű megérteni, hogyan lehet egy ma élő ember „felelős" azoknak az ősöknek a tetteiért, akiket nem is ismert. Hogyan születhet az ember eleve egy „bélyeggel", mely szerint ő bűnös és ezért halált és kárhozatot érdemelne. A kisiskolás, illetve alsós gyermek konkrét gondolkodásában ez még

kevésbé megfogható és érthető. Ha az emberi létünkhöz letagadhatatlanul hozzátartozó bűnt túlhangsúlyozzuk, akkor egyrészt erős és mindenre kiterjedő, folyamatos bűntudat alakulhat ki a tanulóban. Másrészt ez a pedagógiai attitűd erősen torzíthatja azt a képet, ami a gyermekben Istenről kialakul. A Szentírás által közvetített kegyelmes és irgalmas Isten helyett egy büntető és kegyetlen, távoli istenkép maradhat meg benne. Ez azonban nem segíti a Szentháromság Istennel való szeretetkapcsolatot, hanem inkább akadálya lehet annak.

Éppen ezért fontos annak az összefüggésnek a felmutatása és felismertetése, hogy Isten előtt az ember egyszerre bűnös és megváltott. Bár hozzánk tartozik a bűn, de Isten felajánlja nekünk a bűnt eltörlő kegyelmét. Ezt elfogadva törekedhetünk arra, hogy a tetteinkkel, szavainkkal, gondolatainkkal, viselkedésünkkel egyaránt Krisztust kövessük.

Az MRE általános iskolai hit- és erkölcstan kerettantervében (2012) és tananyagaiban – feldolgozandó történetként – 1. és 5. évfolyamon kerül elő a bűneset története. Maga a bűnösség és a megváltás gondolatköre azonban minden évfolyamon felmerül. Mivel a gyermekek számára ez egy nagyon lényeges kérdés, ezért fontos, hogy ha bűnről, bűnösségről esik szó, akkor mindig jelenjen meg Isten megváltó kegyelmének a hangsúlyozása és az Isten által adott kegyelem egyéni elfogadásának a lehetősége is.